ΘΑΔ04| ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΘΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_apocalypsis/θαδ04-μεροσ-δ΄/

Ἐν τοῖς προηγουμένοις κεφαλαίοις ἀπεδείξαμεν, δι’ ἀκαταβλήτων θεωριῶν, πῶς ἡ Ψυχὴ ἐνυπάρχει ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἀποτελοῦσα μὲ τὰς δυνάμεις αὐτῆς τὰς πνευματικάς, Ἀναλλοίωτον καὶ Ἀδιαίρετον Οὐσίαν μὴ ἀποχωριζομένη αὐτῶν καὶ μὴ ὑποβαλλομένη εἰς τοὺς φυσικοὺς τῆς ὑλικῆς φύσεως νόμους, μὴ ἀλλοιουμένη δηλαδὴ ὑπὸ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν, οὔτε ἀποσυντιθεμένη ὑπὸ τῶν τῆς φύσεως νόμων, ὅπως ἡ στερεὰ ὕλη ὑπάγεται εἰς διάλυσιν καὶ ἀποσύνθεσιν.

Οὐσίαν Ψυχῆς ἀποκαλοῦμεν τὴν Ψυχικήν, οὕτως εἰπεῖν, Ὑπόστασιν ἢ τὸ σῶμα τοῦ Πνεύματος, μὲ τὴν γλῶσσαν ὑμῶν ἐκφραζόμενοι, τὸ ἐκπηγάσαν ἐκ τῆς Πνευματικῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶναι ἐγκατεσπαρμένα τὰ ψυχικὰ στοιχεῖα, τὰ ὑπακούοντα εἰς νόμους πέραν τῶν γνωστῶν ἐν τῇ ἀντιλήψει ὑμῶν νόμων, ἀλλὰ μὴ δυναμένων καὶ αὐτῶν εἰσέτι ν’ ἀναδείξουν πνευματικὰς λειτουργίας, ὡς ὑπολειπομένων καὶ ἀπ’ αὐτῶν τῶν δυνάμεων τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ ὁποίου Πνεύματος εἶναι καὶ αὐτὴ ὑπηρέτης, ὅπως καὶ ὁ ἐγκέφαλος, **τὸ δὲ Πνεῦμα εἶναι ἡ ἀπ’ εὐθείας τοῦ Ἀπείρου Δημιουργοῦ ἐκδήλωσις ὡς Θεῖος Λόγος ἐκφρασθεῖσα καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέρρευσεν ἡ Ψυχή,** ἡ πρώτη βαθμὶς αὖτη τῆς καθόδου τοῦ Πνεύματος πρὸς τὰς ἐνεργοὺς δυνάμεις.

Καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Δυνάμεως Ψυχῆς καλουμένης, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου μετεσχηματίσθη ἡ ὄψις τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς Ὑπερυλικῆς αὐτῆς καταστάσεως, γειτνιαζούσης ταύτης τῆς Πνευματικῆς, εἰς Αἰθερίαν, Φωτεινήν, Ἀέριον, Ὑγράν, Στερεάν.

Θά ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς Οὐσίας τοῦ Πνευματικοῦ Σώματος, τῆς ψυχῆς δηλαδή. Αὕτη ἐξαχθεῖσα ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῆς ὑποστάσει διατελούσης Πνευματικῆς Οὐσίας, εἶναι Ἀμετάβλητος, ὡς ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς, εἰς τὰς καιρικὰς καὶ φυσιολογικὰς μεταβολάς, Ἀναλλοίωτος εἰς τὴν θερμοκρασίαν καὶ τὸ ψῦχος, ἀφοῦ ταῦτα εἶναι ἰδιότητές της, ἐπειδὴ ἡ γένεσις αὐτῆς ἀνάγεται εἰς προγενεστέραν τῶν μεταπτώσεων τῆς μαζικῆς ὑπερυλικῆς δυνάμεως εἰς τὰς κατωτέρας αὐτῆς ἀναφερθείσας ἐκδηλώσεις, ἐξ ὧν παρήχθη ἡ μεταβολὴ ἢ διάκρισις τῆς θερμοκρασίας.

Ἐν ἀρχῇ ἡ ὑπεράϋλος ὕλη, διατελοῦσα οὐχὶ εἰς κατάστασιν, ἀέριον, ἂς εἴπωμεν ἕνεκα τῆς ὑπερυψωμένης αὐτῆς θερμότητος, ἀλλὰ εἰς τοιαύτην ἀραιὰν κατάστασιν, εἰς ὅσην δὲν διατελεῖ ὁ αἰθήρ, ὁ ὑπὸ πολλῶν παραδεχόμενος ὡς μὴ ὑφιστάμενος.

Τὸ σῶμα, λοιπόν, τοῦ Πνεύματος, **ἡ Ψυχή, εὑρίσκεται ἐν ἀνωτέρᾳ χρονικῇ περίοδῳ τῆς τοῦ χρόνου τῆς μεταποιήσεως τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς ὑλικῆς οὐσίας,** μὲ τοὺς γνωστοὺς τῆς φύσεως νόμους σας.

Αὕτη, μὴ ὑποβληθεῖσα εἰς τοὺς φυσικοὺς τῆς φύσεως νόμους, διετήρησεν ἅπασαν τὴν Ὑπερτελείαν αὐτῆς Οὐσίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου φωτεινήν.

Τὰ ἀποφαινόμενα ἐκ τῆς συστολῆς τῆς ὑλοποιήσεως αὐτῆς μόριά **εἰσιν φωτεινὰ καὶ νεφελώδη** καὶ διὰ τοῦτο πᾶν Πνεῦμα ἐρχόμενον εἰς ἐπικοινωνίαν μετ’ εἰδικοῦ μεσάζοντος ὑλοποιούμενον παρίσταται ὡς νεφελῶδές τι σῶμα φωτεινόν, ἐκπέμπον ἴδιον φῶς.

Ἀλλὰ πῶς εἶναι ὕλη ἅμα καὶ ἄϋλος ἡ Ψυχή; Τί δὲ σημαίνει καὶ ἄϋλον; **Ἄϋλον σημαίνει οὐσίαν μὴ ὑποπίπτουσαν εἰσέτι εἰς τὰς ἀνθρωπίνας αἰσθήσεις** μὴ ὑποβαλλομένην εἰς χημικὴν ἀνάλυσιν ἢ ἀπόδειξιν τῆς ποιότητος αὐτῆς, μὴ ἔχουσαν τέλος ὄγκον καὶ μὴ δυναμένην νὰ καταμετρηθῇ ἡ ὑπόστασις αὐτῆς εἰς μέτρα καὶ σταθμά. Ἄϋλον δύναμιν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν δύναμιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, μαγνητισμοῦ κλπ.

Πῶς ὅμως δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἡμιϋλικὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ὡς ἐντελῶς ἄϋλον καὶ εἰς τίνα κατηγορίαν νὰ τὴν κατατάξωμεν;

Εἴπομεν, ὅτι ἡ Ψυχὴ εἶναι φωτεινή. Ἀλλ’ ἕκαστον σῶμα φωτεινὸν θὰ ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ φωτεινὰ διαπαραγωγικά τοῦ φωτὸς μόρια. Συνεπῶς καὶ τὰ ψυχικὰ μόρια εἶναι φωτεινά. **Ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι σῶμα φωτεινόν, ἀλλὰ τῶν στοιχείων της ζυμωθέντων παρήχθη τὸ φῶς.** Ὡς ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης δύναται νὰ διαφωτισθῇ αὕτη, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς οὐσίας της καὶ ἡ ὁποία οὐσία ἀποκαλυπτομένη θὰ καταστήσῃ ὁρατὸν καὶ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἀντιφρονοῦντας, ἀλλὰ **χωρὶς νὰ διαφωτίζῃ καὶ ἄλλο σῶμα.**

Ἀλλά, ἀφοῦ δέν διαφωτίζει ἄλλο σῶμα, τότε πῶς ἐν τῇ ὑλοποιήσει τῆς ψυχῆς τὰ ἀνθρώπινα μάτια τὴν βλέπουν ἐν τῷ σκότει ὑλοποιημένην;

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Ψυχῆς αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν καὶ **τὰ ὁποῖα ὡς ἰδιοσυστασία ἔχουν τὰ αὐτὰ μὲ τὴν ψυχὴν στοιχεῖα** καὶ ὡς τοιαῦτα **τὰ μάτια εἶναι ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Πνεύματος,** διαβιβάζοντα ταῦτα τὰς πιστὰς εἰκόνας διὰ τοῦ κεντρικοῦ ὀργάνου του τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὸν κυρίαρχον τοῦ παντός, τὸ Πνεῦμα.

Τὴν σχέσιν ταύτην θὰ σᾶς ἀναπτύξω κατωτέρω καὶ πληρέστερον ἄλλοτε, ὁπόταν θ' ἀποκαλυφθῶσι καὶ **ἄγνωστοι εἰσέτι ἀκτίνες,** αἵτινες θὰ ὁρατοποιήσωσι τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ὁπόταν ἡ ἐνυπάρχουσα Ἀλήθεια ἀποκαλυπτομένη θὰ κατανοηθῇ, τότε καὶ τὸ ἀκατάληπτον ἐν πολλοῖς τῆς Γραφῆς γρᾶμμα τῆς μαρτυρούσης τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ἀοράτου Κόσμου, συμπληρουμένης ταύτης τότε διὰ τοῦ: «καὶ ἠνεώχθησαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀπεκάλυψαν τὰ κοινὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἢ ἠνεώχθησαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἔψαλλον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου.»

῎**Εκαστον σῶμα εἶναι αὐτόφωτον ἢ ἑτερόφωτον.** Ὁ ἥλιος εἶναι αὐτόφωτον σῶμα. Ἀλλ' ἡ Οὐσία παρήχθη ἐκ τῆς ζυμώσεως τῶν λανθανουσῶν ψυχικῶν τοιούτων τῶν καὶ τῆς ζωῆς παραγωγῶν ἐν τῇ ἐξελίξει των καὶ φωτίζουσα αὐτά, μή δυνάμενα ὡς ἐκ τῆς στερεότητος αὐτῶν νὰ ἔχωσι ἴδιον φῶς.

Ἡ γῆ ὡς ἑτερόφωτος, δηλαδὴ στερεοποιηθὲν σῶμα, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα ἢ πράγματα δανείζονται ἐκ τῆς Πηγῆς αὐτῶν, ἥτις ἐστὶν ὁ ἥλιος, τὸ φῶς.

Ὁ ἄνθρωπος ὅθεν ὑλοποιηθεὶς ἄνευ τοῦ ἡλίου ἢ ἄλλου τεχνικοῦ φωτός, δὲν δύναται νὰ βλέπῃ ἐν ἀπλέτῳ σκότει. Ὁ ἥλιος, ὡς αὐτόφωτος ἐπίσης, οὐ μόνον ἐν ἀπλέτῳ φωτὶ εὕρηται ἡ ὕλη αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ ἀντικείμενα φωτίζει. Ἡ ψυχὴ ὅμως δὲν συγκαταλέγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν αὐτοφώτων, ὡς ὁ ἥλιος, ἢ τῶν ἑτεροφώτων, διότι, **ἐνῶ εἶναι αὐτόφωτος δὲν παρέχει τὸ φῶς αὐτῆς εἰς ἑτερόφωτα σώματα.**

Ἐὰν δηλαδὴ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος, ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο Πνεῦμα, μὴ ἐνσαρκωθὲν εἰς σῶμα ὑλικόν, ἐμφανισθῇ κατὰ τὰ πνευματιστικὰ πειράματα τῶν εἰς τὸν πνευματισμὸν ἀσχολουμένων,

δι’ εἰδικοῦ μεσάζοντος, ἤθελον ἰδῇ οὗτοι ὡς σῶμά τι φωτεινόν, ἔχον ἴδιον φῶς, ἀλλὰ μὴ φωτίζον, τὸ Πνεῦμα τοῦτο νὰ παρίστατο διαρκῶς ὑλοποιημένον, θὰ ἐβλέπατε μίαν στήλην φωτεινὴν ἔχουσαν τὸ ἀρχικὸν τοῦ ἀνθρώπου σῶμα ἢ σχῆμά τι, τὸ ὁποῖον κατὰ βούλησιν τοῦ Πνεύματος ἤθελεν ἀποδυθῇ ἡ ψυχή, ἀποτελοῦσα τὴν φωτεινὴν οὐσίαν, ἐξ ἧς τὸ σῶμα αὐτῆς ἀποτελεῖται.

Ἐκ τούτου, λοιπόν, καταφαίνεται, ὅτι **ἡ Ψυχὴ δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς Φωτεινὰς Οὐσίας, ἀλλ’ εἰς Ἀνωτέραν τῆς Φωτεινῆς Οὐσίας βαθμίδα, δηλαδὴ εἰς τὴν διαφωτιστικὴν τῆς Πνευματικῆς Οὐσίας ποιότητα τὴν αὐτοφωτιζομένην καὶ μὴ διαφωτίζουσαν ἀντικείμενά της.**

Ἡ φωτεινὴ λάμψις, ἡ ἐξερχομένη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ καλλίτερον εἰπεῖν ἡ δύναμις ἡ ἐξερχομένη ἐξ αὐτῶν, εἶναι **τῆς Ψυχῆς δύναμις. Τὸ Ρευστὸν,** τὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλοι μὲν ἐπιστήμονες καλοῦσι μαγνητικὸν ρευστόν, ἄλλοι αἰθέρα, ἄλλοι ζωϊκὸν ρευστόν, οὐδὲν ἄλλον ἐστί, παρὰ αὐτὴ ἡ Ὑλικὴ Ἄϋλος Οὐσία τῆς Ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐν ἑκάστῃ ζωϊκῇ ὑποστάσει εὕρηται ἀναλόγως τῆς ποσότητος τῆς Πνευματικῆς ὕλης, τῆς ἀποτελούσης ἑκάστην ψυχήν. Διὰ τοῦτο δὲ εἰς τὰ ὑπνωτιστικὰ πειράματα ἰσχυροτέρα ποσότης ρευστοῦ τῆς ψυχῆς καταβάλλει τὴν ἀσθενεστέραν τῆς ἀντιστοίχου ψυχῆς ποσότητα καὶ οὕτω ἡ ψυχὴ τοῦ ὑπνωτιζομένου ἀνθρώπου ἢ καλλίτερον αἱ πνευματικαὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ δυνάμεις ὑπακούουσιν εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ὑπνωτίζοντος, καθ’ ὅτι οὗτος διοχετεύσας ἐκ τοῦ ρευστοῦ του τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς του, καθυπέταξε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του τὸ ψυχικὸν ρευστὸν τοῦ ὑπνωτιζομένου.

Ἀλλὰ τότε ἐξερχόμενον τὸ Ρευστὸν τῆς ψυχῆς δέν συναποφέρει μεθ’ ἑαυτοῦ καὶ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, ἀφοῦ, ὡς εἴπομεν, ὅτι εἶναι ρευστή τις ὕλη ἐκ τῆς ἀρχικῆς Πνευματικῆς Οὐσίας ἐκπηγάσασα καὶ ὅτι εἶναι Ἀναλλοίωτος, Ἄφθαρτος καὶ Ἀθάνατος.

Ὅπως τὰ μόρια τοῦ Ραδίου ἐκπέμποντα φωτεινὰς ἀκτίνας καὶ αἱ ἀκτῖνες-Χ εἰσερχόμεναι εἰς σῶμά τι στερεὸν δὲν καταστρέφονται, οὕτω καὶ τὸ ἄγνωστον τοῦτο εἰς ὑμᾶς Ρευστὸν τῆς Ψυχῆς ἐκπεμπόμενον διὰ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν προσηλώσεως πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὑπνωτιζομένου εἰσδύει εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐπιβαλλομένου καὶ διοχετεύομένου τοῦ ἰσχυροτέρου, οὕτως εἰπεῖν, ρεύματος τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ἑτέρᾳ, αὕτη ὑπακούει εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ χωρὶς ν’ ἀλλοιωθῇ.

Ἐπίσης παρατηροῦμεν, ὅτι δὲν συντείνει μόνον ἡ διοχέτευσις τοῦ Ρευστοῦ τῆς Ψυχῆς, τὸ ὁποῖον οἱ ἐπιστήμονες, ὅπως καθώρισαν αὐτὸ κατὰ τὰς ὑλιστικὰς αὐτῶν θεωρίας, ἀπεκάλεσαν αὐτὸ ζωϊκὸν ρευστὸν ἢ μαγνητικόν, ἀλλὰ ἡ τοῦ Πνεύματος ἐπιβολή, δηλαδὴ **ἡ ἔντονος ἐπιβολὴ τῆς θελήσεως ἡμῶν διὰ τῆς φωνῆς.** Ὁπόταν δὲ ὁ ὑπνωτιζόμενος ἔλθῃ εἰς πλήρη μετὰ τοῦ Ρευστοῦ τοῦ ὑπνωτίζοντος ἐπικοινωνίαν, ὅταν δηλαδὴ τὸ Ρευστὸν αὐτοῦ ἀποκτήσῃ τὴν μετὰ τοῦ Ρευστοῦ τοῦ ὑπνωτίζοντος ἕνωσιν, τότε πλέον διὰ τῆς νοερᾶς ἐπιβολῆς τοῦ ὑπνωτίζοντος οὗτος ὑπακούει εἰς τὰ κελεύσματά του.

Ἐὰν τὸ ρευστὸν τοῦτο ἦτο σωματικόν, ὁπόταν κλειομένων τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑπνωτιζομένου, θὰ ἦτο δυνατὸν οὗτος νὰ διατέλῃ ὑπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ὑπνωτίζοντος;

Ἐρωτῶ τοὺς ἐπιστήμονας, ἂν ὁ ὑπνωτιζόμενος ἤθελε προσηλώσει εἰς κεκλεισμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ θέλοντος νὰ ὑπνωτίσῃ, ἤθελεν ὑποπέσει οὗτος εἰς ληθαργίαν, καταληψίαν ἢ ὑπνοβασίαν; Ἤθελεν ὑποστῇ τὴν ἐπήρειαν τοῦ μαγνητικοῦ ἢ ζωϊκοῦ ρευστοῦ, ὅπως ἐπονομάζεται αὐτὸ κατὰ τὴν ὑλιστικὴν ὑμῶν μέθοδον, ὁπόταν ὁ ὑπνωτίζων διατελεῖ ἐν ὕπνῳ ἢ ὁ ὑπνωτιζόμενος ἤθελε προσηλώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφόβως ἢ μὲ τὴν προδιάθεσιν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ δὲν θέλει νὰ ὑπνωτισθῇ;

Ὄχι, δὲν ἐπέρχεται τὸ ἀποτέλεσμα ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς αὐθυποβολῆς, προερχόμενον ἐκ μακρᾶς πείρας τοῦτον.

Ἐὰν τὸ ρευστὸν τοῦτο τῆς ψυχῆς ἦτο φυσικόν, ὅπως ὁ μαγνητισμὸς ἢ ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ ἐπέδρα ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου ρευστοῦ, ὅπως τὰ ρευστὰ τῆς φύσεως, ἔπρεπε, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑπνωτιζομένου προσηλοῦντο μετ’ ἐντάσεως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑπνωτίζοντος τὸ ρευστὸν τούτου νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματός του καὶ νὰ ἑνωθῇ μετὰ τοῦ ὑπνωτιζομένου καὶ προκαλέσῃ τὴν ὑπνοβασίαν αὐτοῦ διὰ τῆς συνενώσεως δύο ἀντιθέτων ρευστῶν, τουτέστι δύο ἀντιθέτων πόλων, ὅπως ἐν τῷ ἠλεκτρισμῷ.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ψυχικὸν αὐτοῦ ρευστὸν εἰς τὴν ἐν συστολῇ εὑρισκομένην ψυχὴν τοῦ μεσάζοντος, δέον νὰ εἶναι **ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ δύναμις ἐν πλήρει ἐγρηγόρσει καὶ μετ’ ἐπιβολῆς.**

Ἐδῶ συμβαίνει τὸ ἐναντίον. **Τὸ ρευστὸν τὸ προκαλοῦν τήν ὕπνωσιν, δὲν εἶναι ζωϊκὸν ἢ μαγνητικόν, ἀλλά ρευστὸν τῆς Ψυχικῆς Οὐσίας, ἐξ ἧς τὸ σῶμα αὐτῆς ἀποτελεῖται.**

Αἱ Θεωρίαι ἡμῶν αὗται, αἱ ἀποδεικνύουσαι ἔτι ἅπαξ τὴν ὑπόστασιν τῆς ψυχῆς δὲν εὕρηνται ἐν οὐδενὶ συγγράμματι ἐπιστήμονος ἢ θετικιστοῦ ἤ πνευματιστοῦ ἀκόμη. Εἰς οὐδὲν δὲ Πνεῦμα τῶν εἰς τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ ἀσχολουμένων ἐπῆλθε ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ παρατηρήσωσι τοῦτο.

Ἐὰν βεβαίως αἱ θεωρίαι αὗται ἦσαν τῶν ἐν τῇ γῇ ἐπιστημόνων, ἤθελον οὗτοι παρατηρήσει τὴν περίπτωσιν ταύτην, καθ’ ἣν ὁ ὑπνωτιζόμενος δὲν ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὑπνωτίζοντος, ἐὰν οὗτος κοιμᾶται ἢ τὸ Πνεῦμα του διατελεῖ ἐν ἀδρανείᾳ, ὅπερ τὸ ἴδιον. Συνεπῶς δέν ἠδύναντο νὰ ὀνομάσουν ζωϊκὸν ἢ μαγνητικὸν ρευστόν, τὸ ρευστὸν τὸ ὁποῖον δὲν θὰ προεκάλει συνένωσιν λόγῳ ἀδρανείας ἢ ἀδυναμίας τοῦ Πνεύματος νὰ ἐπιβληθῇ.
Οὕτω δὲ καταφαίνεται, ὅτι τὸ ρευστὸν δὲν εἶναι φυσικὸν τοῦ σώματος, δηλαδή, ἀφοῦ ἀδρανεῖ ὁπόταν τὸ Πνεῦμα δὲν ἔχει τὴν ἁρμόζουσαν ἐπιβολὴν νὰ ἐκπέμψῃ τὰ ρευστὰ τῆς ψυχῆς του.

Τὴν ψυχὴν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀποκαλέσωμεν καὶ **περίπνευμα,** ἀλλ’ ἀφοῦ καθιερώθη ὡς Ψυχή, θὰ ἀναφέρωμεν ταύτην ὡς Ψυχήν.

Ἀποδείξαντες καὶ πάλιν τὴν ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς, θέλομεν ἐξακολουθήσει ἀποδεικνύοντες τὴν νοητικὴν καὶ συναισθηματικὴν τῆς ψυχῆς δύναμιν, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ἔτι ἅπαξ τὴν ὕπαρξίν της καὶ τὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος ἀναγωγὴν αὐτῆς εἰς ἀνωτέρας Πνευματικὰς ἀναπτύξεις.

Θέλομεν ἐπιχύσει **Νέον Φῶς** εἰς τὰς συγκρουομένας θεωρίας καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν περὶ τὰ πνευματιστικὰ διακειμένων.

Ὡμιλήσαμεν ἐν τοῖς προηγουμένοις κεφαλαίοις περὶ τοῦ Ψυχικοῦ Ρευστοῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ σῶμα αὐτῆς. Ἡ Ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ **Ἡμιϋλικὸν ρευστόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐδράζει τὸ Πνεῦμα,** ἀναπόσπαστον αὐτοῦ μέρος ἀποτελοῦν, **ἐνιαίαν οὕτως εἰπεῖν καὶ συμπαγῆ Δύναμιν,** ἡ ὁποία καὶ ἀδιαφόρως τῶν σωματικῶν ἀφετηριῶν ἢ ἀπαιτήσεων δύναται νὰ δράσῃ, νὰ φέρῃ δηλαδὴ ἀποτελέσματα διάφορα τῶν σωματικῶν ἐκδηλώσεων.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ ἀπεδείξαμεν, ὅτι τὸ ρευστὸν τὸ ὑπὸ τῶν ὑπνωτιστῶν καὶ ἰατρῶν καλούμενον μαγνητικὸν ἢ ζωϊκὸν ρευστὸν ἐξ αὐτοῦ σύγκειται τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς. Ἀπεδείξαμεν ἐπίσης ὅτι **ἄνευ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Πνεύματος** τοῦ ὑπνωτίζοντος ἐπὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ ὑπνωτιζομένου ἀδύνατον οὔτος νὰ ὑπνωτισθῇ ἢ νά περιέλθῃ εἰς ληθαργίαν, καταληψίαν καὶ ὑπνοβασίαν. Νῦν δὲ **θέλομεν ἀποδείξει, ἐὰν τὸ Πνεῦμα ἐπιβάλλεται τῇ σαρκὶ ἢ ἡ σὰρξ ἐπιβάλλεται εἰς τὸ Πνεῦμα** διὰ νὰ ἀποδειχθῇ κατὰ τοὺς ὑλιστὰς ἡ φυσικὴ ἐκδήλωσις τῶν ζωϊκῶν τῆς σαρκὸς ἐκδηλώσεων καὶ νὰ θέσῃ ταύτην κατόπιν τῆς ἀποδείξεως ὡς ὅρον ἀπαράβατον καὶ ἀναλλοίωτον τῆς φύσεως ἐκδήλωσιν.

Πᾶσα ἐκδηλουμένη δύναμις καὶ ἐκ τῆς ἐν ἐνεργείᾳ διατελούσης ὕλης ἐκπηγάζουσα ἀπείρως διαφέρει ἀπὸ τήν δύναμιν τῆς ἐν ἀδρανείᾳ εὑρισκομένης ὕλης καὶ οὕτω οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ διακρίνωσι τὴν ἐν ἐνεργείᾳ τοιαύτην τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Τοὺς ἀποδεχομένους τὴν ὕλην ὡς ἀναμορφωτὴν τοῦ Σύμπαντος κόσμου, τοὺς ἀποφαινομένους περὶ τῆς ἐν ἐνεργείᾳ ὕλης ὡς περὶ δυνάμεώς τινος φυσικῆς, ὑπακοούσης εἰς φυσικόν τινα νόμον θέλομεν καταπολεμήσει δι’ ἀκαταγωνίστων ἐπιχειρημάτων καὶ ἀποδείξει τὸ λελανθασμένον τῶν γνωμῶν αὐτῶν.

Ἡ ὕλη ὄντως διαιρεῖται εἰς ἐνεργὸν καὶ εἰς λανθάνουσαν ἐνέργειαν. Ἐὰν ποτὲ ἐπέλθῃ ὑλική τις βλάβη ἐπαναφέρομεν τὴν θεραπείαν τῆς βλαβείσης ὕλης διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀπωλεσθέντος μέρους ἢ συστατικοῦ. Ἐπὶ παραδείγματι:

Τὸ ὕδωρ ἀναλυόμενον ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη ὑδρογόνου καὶ ἑνὸς ὀξυγόνου. Ὑπέστη δηλαδὴ διὰ τῆς ἀναλύσεως ἀλλοίωσιν τὸ ὕδωρ. Πρὸς ἐπαναφοράν δὲ τοῦ ἀπωλεσθέντος ὕδατος ἑνώνομεν πάλιν τά δύο ταῦτα συστατικὰ καὶ ἀποκτῶμεν τὴν ποσότητα τοῦ ἀπωλεσθέντος ὕδατος.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι σταθερόν. Ἀλλὰ ὁ ρυθμιστὴς τῆς ἀναλογίας ταύτης; Ἡ τύχη, τὸ αὐτόματον; Ὄχι ὡς ἀδύνατον αὐτό. Χρειάζεται ὁ λογικός, ὁ νοητὸς τοιοῦτος, ὅπως διὰ τῆς νοήσεως καὶ μόνον τῆς νοήσεως ἀπεκαλύφθη ἡ τὸ ὕδωρ ἀποτελοῦσα ἀναλογία.

Ἐπίσης, ἐὰν ὁ ὑλικὸς ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἤθελεν ὑποστῇ βλάβην τινά, διὰ τοῦ

καταλλήλου φαρμάκου θὰ ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία. Ἐὰν ἀποκόψω τὸν πόδα ἑνὸς ζώου ἢ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ποῦς των δὲν ἐπανέρχεται διὰ τῆς ἐμβατεὺσεως τῶν συστατικῶν, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ποῦς, ὅπως τὸ ὕδωρ ἐπανέρχεται διὰ τῆς συνθέσεως τῶν συστατικῶν.

Ὥστε **παρατηρεῖται διαφορὰ μεταξὺ ἐνοργάνου ὕλης καὶ ἀνοργάνου** διότι ἀποσυντεθέν τὸ ἀποκοπὲν μέλος ἀλλοιώθησαν τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ στοιχεῖα, μεταβληθέντα ἀπὸ τὴν ἐν ἐνεργείᾳ κατάστασιν εἰς τὴν λανθάνουσαν τοιαύτην. Ἐὰν βεβαίως ἡ ἐν ἐνεργείᾳ εὑρισκομένη ὕλη λειτουργῇ ὅπως τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ ἐὰν ἡ ὑλικὴ αὐτή ὑπόστασις ἐξελιχθεῖσα διὰ τῆς ἐξελίξεως παρήγαγε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἔπρεπε ὡς ὑλικὴ ποὺ εἶναι καὶ ὡς ἐν ἐνεργείᾳ διατελοῦσα νὰ παραγάγῃ ἕτερον πόδα, ἀναπληροῦσα τὸν ἀπωλεσθέντα τοιοῦτον.

Ἡ Φύσις ὅμως, ἡ ὁποία διέπλασε μόνη της τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ ὀργανικά σώματα, δέν δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ζωϊκὴν οὐσίαν. **Ὁ ὀργανισμὸς ὅθεν τῶν ζωϊκῶν παραγωγῶν δὲν διατελεῖ ὑπὸ τήν φυσικὴν τῆς φύσεως καὶ τῶν νόμων αὐτῆς ἐξουσίαν. Ἡ φύσις αὐτὴ δὲν παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν Νόησιν, Συναισθηματικότητα, Αἰσθητικότητα κατὰ βούλησιν. Ἡ φύσις δὲν εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἔφερε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ παραγάγῃ ὅμοια αὐτοῦ ὄντα διὰ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τελικήν διαιώνισιν καὶ ἁρμονίαν αὐτῆς.**

Ἐὰν ἡ φύσις ὄντως ἦτο ἡ διαπλάσσασα τὴν ἄμορφον μᾶζαν, ἔπρεπε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀπωλεσθὲν τῆς ὀργανικῆς οὐσίας τοῦ σώματος μέρος, εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. **Ἀλλ’ ἡ φύσις δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο εἰς τὰς ἀνοργάνους ζωϊκὰς οὐσίας, διότι αὗται εἶναι ἀνώτεραι τῆς ἀψύχου ὕλης.**

Εἴπομεν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐξατμιζόμενον ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀρχικὴν ὑπόστασιν. Τὸ δένδρον ἀποκοπέν, διὰ τῆς ἀπορροφήσεως συστατικῶν ὁμοίων πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ σώματός του προεκτείνει ὁμοίους κλάδους καὶ ἀποκτᾷ νέους τοιούτους.

Ἰδού, λοιπόν, ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔχρηζον περισσοτέρας παρατηρήσεως καὶ μελέτης. Ἰδοὺ ζητήματα, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι δὲν ἀκολουθοῦν τὴν φυσικὴν τῆς φύσεως ἐξέλιξιν. Ἰδοὺ τέλος ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν ὅτι **ἡ φύσις δὲν εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ καὶ ἐμψυχώνει τὰ ὄντα,** ἀλλὰ πᾶσα ζωϊκὴ δύναμις ἀρύεται τὴν ὑπόστασίν της οὐχὶ ἀπὸ τῆς ὕλης, τῆς μὴ δυναμένης νὰ ποιήσῃ τι ἁρμονικόν, ὡς διατελοῦσα ἐν ἀμόρφῳ διαπλάσει, **ἀλλ’ ἀπὸ τὸν**

Μέγα τοῦ Σύμπαντος Δημιουργὸν, τὸν Ὑπερτέλειον τοῦ Κόσμου Ἀναμορφωτὴν καὶ Ποιητήν.

Ἐὰν τὸ σῶμα τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων ὑφίστατο βλάβην τινά, ἔπρεπε νὰ προκαλέσῃ διὰ τῆς ἐν ἑαυτῷ ὑφισταμένης ὕλης, ἐν ἐνεργείᾳ διατελούσης, τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὀργάνου ἢ μέλους αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἐννοεῖται ἐμβατεύσεως οὐσιῶν ἐχουσῶν τὰ αὐτὰ συστατικὰ τοῦ ἀπωλεσθέντος μέρους.

Ἀφοῦ ὅμως τοῦτο εἶναι ἀκατόρθωτον, ἔπεται ὅτι ὁ ἀνθρώπινος καὶ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς **εἶναι ὅλως ἀνόμοιος τῆς ἀψύχου ἐν ἐνεργείᾳ διατελούσης ὕλης.** Θὰ μοῦ εἴπητε ὅμως, ἡ οὐσία ἢ τὰ συστατικὰ τοῦ ἀποκοπέντος μέλους τοῦ σώματος ὑμῶν δὲν ἀπόλλυνται, ὡς μεταβληθέντα εἰς ὕλην ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, ἀλλ’ ἐν ἐνεργείᾳ διατελοῦντα. Ὁ ἀνθρώπινος καὶ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς εἶναι ὕλη ἐν ἐνεργείᾳ διατελοῦσα καὶ ἡ αὔξησις τῶν φυτικῶν παραγωγῶν ἢ τέλος πᾶσα φυσικὴ ἐξέλιξις, ἀφοῦ κινεῖται καὶ διατελεῖ ἐν διαμορφώσει διατελεῖ ἐν ενεργείᾳ;

Δὲν δύνασθε βεβαίως ν’ ἀρνηθῆτε τοῦτο. Πῶς ὅμως τὸ ἐξατμιζόμενον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐξατμίζεται τῇ ἐνεργείᾳ φυσικοῦ τινος νόμου ἢ δυνάμεως ὑλικῆς ἐν ἐνεργείᾳ διατελούσης, πῶς ἐπανέρχεται ἀμέσως ἢ μετὰ πάροδον χρόνου εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν;

Πῶς τὸ ἀποκοπὲν δένδρον διὰ τῆς ἀπορροφήσεως τῶν καταλλήλων συστατικῶν, τῶν ἀποτελούντων τὸ σῶμα του, ἀνακτᾷ τοὺς ἀποκοπέντας κλάδους του καὶ πῶς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἀποκοπέντος μέλους τινὸς διὰ ἐμβατεύσεως ἐν αὐτῷ ὁμοίων πρὸς τὴν σύστασίν του συστατικῶν δὲν ἐπανακτᾷ αὐτό; Ποία ἄραγε λειτουργία ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι ὑπάρχει καὶ ποία λειτουργία τὴν φύσιν διέπει;

Διότι ἐνυπάρχει ἐν αὐτῷ ἡ Ψυχὴ καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ πᾶν ἔμψυχον ὂν ἀλλοιούμενον δὲν ἐπανακτᾷ τὰς ἀπωλεσθείσας αὐτοῦ ὑλικὰς οὐσίας, τὰς ἐκδηλούσας ἐμψύχους ἐκδηλώσεις.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα δύναται νὰ ἀποκτήσῃ μόνον συστατικὰ κατάλληλα πρὸς διατροφὴν καὶ ἀνάπτυξίν του ἢ πρὸς ἐπανάκτησιν τῶν ἀπολεσθεισῶν αὐτοῦ δυνάμεων. Ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ὅπως καὶ πᾶσα ἄλλη ἔμψυχος ὀντότης, δὲν ἐπλάσθησαν οὕτως ὥστε νὰ

διαφέρωσι τῶν ἄλλων ὑλικῶν ὀντοτήτων ἢ διαπαραγωγῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὕλῃ διατελούντων.

Τώρα ἀπομένει νὰ ἀποδείξωμεν, ἂν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα παράγῃ τὰ νοητὰ ἀποτελέσματα ἢ τὸ ἐν τῇ ὕλῃ ταύτῃ εὑρισκόμενον Πνεῦμα παράγει τὰς πνευματικὰς τοῦ σώματος ἐκδηλώσεις.

Εἴμεθα σύμφωνοι μετὰ τῶν ὑλιστῶν, ὅτι πᾶσαν σωματικὴν ἀνωμαλίαν ἢ ἀσθένειαν πάσης φύσεως θὰ τὴν θεραπεύσωμεν διὰ τῆς χρήσεως ἀναλόγων φυσικῶν φαρμάκων. Φαίνεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ Πνεῦμα δὲν ἐξουσιάζει τὴν σάρκα, διὰ νὰ καταπαύσῃ τοὺς πόνους της. Θὰ προτάξωμεν ὅμως καὶ τὰ ἑξῆς ἐπιχειρήματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος δυνατὸν ν’ ἀποβῇ συντελεστικωτέρα διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν σάρκα.

Ἐὰν πάσχῃ τις π.χ. ὑπὸ νευρικοὺ νοσήματος, ἀντὶ φαρμακευτικῆς ἢ ψυχιατρικῆς θεραπείας, **δι’ ἐπανειλημμένων τοῦ Πνεύματος ὑποβολῶν δύναται νὰ θεραπευθῇ ἀποτελεσματικώτερον. Διὰ τῆς θελήσεως, ἥτις εἶναι δύναμις, μὴ ἐκ τῆς ὕλης ἀπορρεούσης, θεραπεύονται πολλαὶ διαταράξεις, εἴτε ἐσωτερικῆς, εἴτε ἐξωτερικῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.**

Πολλοὶ μάλιστα κατώρθωσαν νὰ θεραπεύσουν καὶ νόσους ἀνιάτους ἢ ὄργανα ἐν φθορᾷ εὑρισκόμενα, δυνάμει τῆς ὑποβολῆς τοῦ Πνεύματος ἐπὶ τοῦ σώματος. Ἀλλὰ θὰ μοῦ εἴπητε ὅτι ἡ δύναμις ἢ τὸ ρευστὸν τὸ ἐνυπάρχον ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ἢ ζωϊκῷ ὀργανισμῷ εἶναι ἐνεργὸς τῆς ὕλης δύναμις, ἤ καλλίτερον ἀγνώστου ὑλικοῦ νόμου λειτουργία.

Αλλ’ ἀπεδείξαμεν ὅμως, ὅτι τὸ ρευστὸν τοῦτο δὲν εἶναι δύναμις, ὡς ἡ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἢ τοῦ μαγνητισμοῦ, **ἀλλ’ εἶναι ρευστὸν τοῦ πνευματικοῦ περιβλήματος, ἤ μᾶλλον τοῦ Ψυχικοῦ τοῦ ἀνθρώπου σώματος καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ Ψυχὴ συνίσταται.**

Συνεπῶς, ἂν τὸ ρευστὸν τοῦτο ἦτο ἐνεργός τις ὑλικὴ δύναμις, ἔπρεπε νὰ μὴν ὑποβάλλεται ὁ ἄνθρωπος εἰς ἐπιβολὴν πρὸς θεραπείαν τοῦ σώματός του, ἀλλὰ νὰ διοχετεύωμεν τὸ ρευστὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ ἢ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀρχικὴν τοῦ πάσχοντος μέλους κατάστασιν ἢ ὀργάνου τοῦ σώματος, ὅπως κάμνωμεν μὲ τὰς ἠλεκτροθεραπευτικὰς θεραπείας.

Διατὶ ὅμως ἐπιβάλλεις εἰς τὸν ὑπνωτιζόμενον νὰ σὲ ἀκούῃ, διατὶ ἡ Πνευματικὴ δύναμις τοῦ

ὑπνωτιζομένου διατελεῖ ἐν ὑποβολῇ καὶ διατὶ τὸ ρευστὸν τῆς Ψυχῆς του δὲν συντελεῖ διὰ τῆς ὑπνώσεως μόνον εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος; Βεβαίως ὑπνωτίζοντες πάσχοντά τινα δὲν θεραπεύομεν αὐτὸν μόνον διὰ τοῦ ὕπνου, ἀλλ' ὑποβάλλομεν αὐτῷ καταλλήλως ὅτι τὸ μέλος αὐτοῦ, ὅταν ἐξυπνήσῃ, θὰ εἶναι βελτιωμένον ἢ ἐντελῶς θεραπευμένον, ἢ θὰ βαίνῃ πρὸς θεραπείαν.

Ἐκ τούτου προδήλως πλέον φαίνεται, ὅτι **ἡ ὑπόστασις τοῦ Πνεύματος ἀποτελεῖ Δύναμιν,** ἡ ὁποία δύναται νὰ παρακεντήσῃ τὴν ὑλικὴν τοῦ σώματος εἰς παραγωγὴν καὶ γονιμότητα.

Ἀποδεικνύεται δὲ ἡ ἐπιρροὴ αὕτη ἔτι πρακτικώτερον, διότι καὶ δι' ὑγιὲς ἀκόμη μέλος, ἐὰν ὑποβληθῇ ὅτι πάσχει, ἀφυπνιζόμενος αἰσθάνεται τὸν πόνον εἰς τὸ ὑγιὲς αὐτοῦ μέρος. Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἄλλο, παρὰ ἀπόδειξιν **ἐνεργείας βουλητικῆς καὶ ὄχι φυσικῆς.** Ἐὰν δὲ τὸ Πνεῦμα δὲν ὑφίστατο, ἔπρεπε τότε ἄνευ κελευσμάτων, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ὑπνώσεως μόνης νὰ ἐπιτελεῖτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θεραπείας.

Ἐὰν ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσις δὲν ἦτο πνευματική, ἀλλὰ ἁπλῆ τῆς ἐνεργοῦς ὕλης ἀπόρροια, ἔπρεπε νὰ ἀδιαφορῇ εἰς τὴν ὑποβολὴν αὐτὴν τὴν Πνευματικήν, ἡ ὁποία μεταβάλλει τὸν φυσικόν της ροῦν, αὐτὴν τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς τῆς ὕλης. Δὲν εἶναι, λοιπόν, Ἀλήθεια ὅτι εἶναι ὑλική ἐκδήλωσις, διότι ἐὰν ἦτο, δὲν θὰ ἐπέτρεπε ξένας ἐπεμβάσεις εἰς τὴν δικαιοδοσίαν της.

Καὶ ἐρωτῶνται οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες: **Πῶς γίνεται ἡ διὰ τοῦ Ἐνάρθρου Λόγου θεραπεία;** Πῶς πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῶν νόσων τοῦ σώματος ἢ καὶ ἡ πρόκλησις νόσων εἰς ὑγιὲς σῶμα;

Βεβαιώτατα ἡ ἐνεργὸς ὕλη δὲν ἔχει ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦ ἐνάρθρου λόγου μεταβάλλονται, βεβαίως οἱ φυσικοὶ νόμοι, οἱ ὑπὲρ τὴν φύσιν ἱστάμενοι, ὡς πάντες σεῖς παραδέχεσθε, δὲν ἀλλάσσουσι τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῶν διαφόρων σωμάτων διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐνάρθρου λόγου, δηλαδὴ διὰ μόνου τοῦ λόγου σας.

Ἀφοῦ οἱ φυσικοὶ νόμοι τῆς ὕλης δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔναρθρον λόγον, πῶς ἡ ἐνεργὸς ὕλη τοῦ σώματός σας ὑπακούει εἰς αὐτόν; Ἰδοὺ ζητήματα χρήζοντα ἐπισταμένης μελέτης καὶ ἀρκετῆς διορατικότητος ἢ σαφεστέρας ἐνδιατριβῆς.

Ἂν ἄραγε τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ Πνεῦμα, τὴν ἔχει καὶ ἡ ἐνεργὸς ὕλη, πῶς ἡ ὕλη ὑπακούει εἰς τὸν ἔναρθρον λόγον; Πῶς δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ φύσει ἓν Πνεῦμα μὲ τὴν τοῦ ἀνθρώπου δύναμιν καὶ νὰ εἴπῃ: «Δένδρον ξηράνθητι» καὶ ἀμέσως νὰ ξηρανθῇ; Ἢ εἰς τὰ ζῶα διὰ νὰ τοῖς ὑποβάλῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ καθήκοντος ἢ τῆς αὐτοθυσίας ἢ τῆς διανύσεως μεγάλων ἀποστάσεων, νὰ συνδράμῃ ἕναν ὁμόφυλόν των, παρὰ μόνον κινοῦνται ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ μόνον;

Καὶ τοῦτο μία ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ἐὰν μαγνητίσωμεν ἢ ὑπνωτίσωμεν ἕνα ζῶον καὶ τοῦ ὑποβάλλομεν νὰ τρέχῃ, τοῦτο ἤθελε παραμένει ἀδρανὲς. Ἢ ἐὰν ὑποβάλλωμεν εἰς αὐτὸ ὅτι ὁ ποῦς του πάσχει ὑπὸ ρευματισμῶν, ἢ νὰ μὴ δύναται νὰ κινήσῃ αὐτόν, ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τῆς ὑποβολῆς ἡμῶν ἤθελε εἶναι ἀδύνατος, διότι δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ εὕρῃ ἔδαφος γόνιμον ἡ διὰ τῆς ὑποβολῆς πρὸς τὰ ζῶα ἐνέργεια ἡμῶν.

Πῶς δυνάμεθα, λοιπόν, ποτὲ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Πνεύματος, ἡ ὑπὲρ τὴν ὕλην ὑπερκειμένη καὶ τὴν ὕλην αὐτὴν διαπλάσσουσα καὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων κυριαρχοῦσα, ἢ αὐτὰς ἐν ἐνεργείᾳ θέτουσα ἀπόλλυται καὶ καταστρέφεται, ἡ δὲ ἄψυχος ὕλη παραμένει ἀθάνατος;

Ζήτωσαν, λοιπόν, οἱ ὑλοφρονοῦντες, ἀφοῦ αὐτοὶ ἔχουσι τὴν ἐνεργὸν ὑλικήν ἐκδήλωσιν, ἡ δὲ φύσις ἡ ὁποία παρήγαγεν αὐτὰς ἢ τὰς διέπλασεν διὰ τῆς ἐξελίξεώς της, δὲν ἔχει τὴν ἐνέργειαν τῶν κτισμάτων της, παραμένουσα δὲ ἄφωνος δὲν διαμαρτύρεται ἐναντίον των, ὅπως ἡμεῖς κατὰ τῶν ὑλοφρονούντων, τῶν παραδεχομένων ὅτι ἡ ὕλη καὶ ἐκ τῆς ὕλης τὸ πᾶν.

Ἐναντίον πάσης ὑλικῆς ἐνεργείας τοῦ σώματος διακείμενοι ἀπεδείξαμεν οὐ μόνον δι’ ἀκαταμαχήτων θεωριῶν καὶ παραδειγμάτων τὴν ὑπόστασιν τῆς ψυχῆς καὶ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως κατεστήσαμεν γνωστὴν τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς καὶ τοῦ Πνεύματος, τοῦ διευθύνοντος αὐτὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ αὐτὸ καθυποβάλλον κατὰ βούλησιν.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἁπλῶς ὕλη ἐνεργός, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ τῶν ζώων ἐνέργεια ἔδει καὶ ὁ ὀργανισμὸς τῶν ζώων νὰ ὑποβάλλεται εἰς τὰ πειράματα τοῦ ὑπνωτισμοῦ, νὰ ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπνωτικήν ἐπήρειαν τοῦ ὑπνωτίζοντος αὐτὰ Πνεύματος. Ἀλλ’ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἔχουσι τὴν αὐτενέργειαν καὶ τὴν αὐτόβουλον πνευματικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, **δι’ αὐτὸ δὲν ὑπακούουν εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ θέλοντος νὰ ὑπνωτίσῃ αὐτὰ ἀνθρώπου. Ἔχουσιν μὲν**

καὶ αὐτὰ ψυχὴν ὑλικήν, ἀλλ’ ἐλλείπει ἀπὸ αὐτὰ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον δύναται νὰ παραγάγῃ ἀποτελέσματα νοητικά, πνευματικά, ἐνῶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ψυχῆς εἶναι μόνον αἰσθητικά.

Βεβαίως μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς παρέξωμεν, ὦ ἐπιστήμονες σοφοί, διότι καὶ ἂν ἠθέλαμεν σᾶς δώσει ἀποδείξεις καταφανεστέρας, ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας σας δὲν θὰ ἠδύνασθε ν’ ἀντιληφθῆτε καὶ ὁ ὀργανισμός σας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην πνευματικὴν διορατικότητα, ὅπως ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψίν σας ἡ ἐπήρεια τοῦ Πνεύματος, ὅπως ἤδη δὲν ὑποπίπτει καὶ παραδέχεσθε καὶ νομίζετε ὅτι αἱ πνευματικαὶ καὶ ψυχικαὶ ἢ αἰσθητικαὶ ἐκδηλώσεις των εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς ἐν ἐνεργείᾳ ὕλης.

Θὰ σᾶς ἐπεξηγήσωμεν κατωτέρω πῶς ἡ ψυχὴ ἔχει ἕδραν αὐτῆς τὴν ἐν τῷ Ἀπείρῳ διεσπαρμένην Ὑπερυλικὴν ἢ μᾶλλον Αἰθερίαν Οὐσίαν, ἐξ ἧς καὶ διεπορεύθη ἢ ἐξῆλθε ἢ ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θείου τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ὑπὸ Ἀνωτέρας Δυνάμεως καὶ Βουλήσεως καὶ Δικαιοσύνης τοῦ Ἀνωτάτου ἐν πᾶσιν ἀΰλοις καὶ ὑλικαῖς ὑποστάσεσιν Ὄντος, τοῦ διευθύνοντος καὶ καθορίζοντος πᾶσαν φυσικὴν ἐνόργανον ἢ ἀνόργανον ἐξέλιξιν, τοῦ διέποντος τὸ Σύμπαν ὁλόκληρον καὶ τὰς ἐν αὐτῷ δρώσας ὑλικὰς παραλλαγάς, **θέσας ἑκάστην ὑλικήν ἢ ἄϋλον δύναμιν ὑπὸ Νόμους,** οἱ ὁποῖοι οὐδόλως μεταβάλλονται, ἀλλ’ εἶναι Ἀμετάβλητοι, Ἀμετάπτωτοι.

Οὕτω, λοιπόν, διαβλέπομεν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔχῃ αἰσθητικότητας, αἱ ὁποῖαι ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς ἣν σήμερον εὕρηται περιωπήν, ἡ ὁποία ἔδωσε εἰς αὐτὸν τὴν φυσικὴν ροπήν νὰ παράγῃ, νὰ δημιουργῇ καὶ μόνος του νὰ καλλιεργῇ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις του καὶ ἀναγάγῃ τὸ Πνεῦμα του εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς πνευματικῆς ἀναγωγῆς καὶ διαμορφώσεως, οὐχὶ ἐντρυφῶν ἐν τῇ ὕλῃ, ὡς θὰ ἔπραττε, ἐὰν συνέκειτο ἐξ ὑλικῶν παραγωγῶν ἢ ἐὰν ἦτο ἐκδήλωσις τῆς ἐν ἐνεργείᾳ διατελούσης ὕλης ἀλλὰ τρέφεται Πνευματικῶς, τουτέστιν ὑπὸ ἀΰλου οὐσίας.

Αἱ ἀποδείξεις ἡμῶν αὗται ἄραγε θὰ ἐμποιήσωσι τὴν ἀπαιτουμένην αἴσθησιν εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ἢ θὰ παραγκωνισθῶσιν, ὅπως καὶ τόσαι ἄλλαι θεωρίαι, αἱ ὁποῖαι ἀκριβῶς οὐδόλως ἐλήφθησαν ὑπ’ ὄψει;

Αἱ θεωρίαι ἡμῶν αὗται ἂν καὶ σήμερον δὲν ληφθῶσιν ὑπ’ ὄψει ὑπὸ τοῦ κόσμου, τοῦ πλέοντος ἐν ὑλικῇ ἐνεργείᾳ, δὲν εἶναι μακρὰν ὁ χρόνος, καθ’ ὃν ἡ ὑλικὴ τῶν ἀνθρώπων ὑπόστασις θὰ μεταβληθῇ εἰς Πνευματικήν τοιαύτην, διὰ τῆς ἀποδείξεως ἀνωτέρων μέσων, δι’ ὧν πλέον

πασιφανέστατα θὰ ἐκδηλωθῇ ἐκ τῆς ἐν ἐνεργείᾳ διατελούσης ὕλης τὸ Πνεῦμα, **τὸ ὁποῖον καὶ θα κυριαρχήσῃ τῆς ὕλης,** ὅμως καὶ ἤδη ἡ ὕλη ὑπόκειται εἰς τὴν πραγματικὴν τοῦ Πνεύματος αὐταρχικότητα, ὡς ὂν συστατικὸν ἀνώτερον τῆς ὕλης, ὡς οὖσα Ἄϋλος Οὐσία, ἐξ ἧς διὰ τοῦ Θείου Λόγου ἐξεπήγασεν ἡ ὑλικὴ διαπαραγωγὴ τοῦ Σύμπαντος.

Ἐὰν βεβαίως, ἀνεξαρτήτως ὡς πρὸς τὰ πειράματα τῶν εἰς τὸν πνευματισμὸν ἀσχολουμένων, ἀποδειχθῇ ἡ πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασις δι’ ἀποδείξεων, μὴ ἐπιδεχομένων ἀμφισβήτησιν, τότε ὁ ἄνθρωπος θὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον ἐπίπεδον τῆς πνευματικῆς ἀναγωγῆς καὶ διαπλάσεως.
Ὁ ἄνθρωπος τότε οὐ μόνον θὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀναδείξεως, ἀλλὰ πάντας τοὺς ἄλλους θὰ παροτρύνῃ εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάδειξιν. Ἐὰν δὲ ἡ ἐπιστήμη σήμερον στηρίζεται ἐπὶ βάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀδύνατον φαινομενικῶς νὰ καταρριφθῶσι δι’ ἀκλονήτων ἀποδείξεων, ἀποδεκτῶν καὶ ὑπὸ τῶν μᾶλλον ἀδιαφόρων φανατικῶν πρὸς τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας διακειμένων, ἀδύνατον νὰ μὴ ἐκδηλώσωσιν ἐνεργῶς ἀφοσίωσιν εἰς τὰς πνευματικὰς θεωρίας.

Ἐὰν βεβαίως ὁ ἀνθρώπινος λογισμὸς δὲν συνωδεύετο ὑπὸ τῆς σωματικῆς του ἐκδηλώσεως, ὁ ἄνθρωπος θὰ κατενόῃ τί ἐστι Πνεῦμα; Ἀπαλλαγὲν τοῦ σώματος τὸ Πνεῦμα καὶ ἀφιέμενον ἐλεύθερον καὶ ἀναγνωρίζον τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐλευθερίαν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ διορατικότητα, τότε ἀναβλέπει τὸ Ἄφθαστον Μεγαλεῖον τῆς πνευματικῆς διαπλάσεως καὶ μετὰ μεγάλης του λύπης θὰ ἔβλεπε τὴν νέαν αὐτοῦ ὑποδούλωσιν ἐν σαρκί.
Ὑπάρχουν πολλὰ ἄλυτα, τὰ ὁποῖα θέλουσι καθορισθῆ καὶ ἀποδειχθῇ καὶ αὐτὰ ἐπιστημονικῶς Θὰ πράξω δὲ τοῦτο, ἀφοῦ ἅπαξ ἀποδείξω τὴν ὕπαρξιν καὶ Ἀθανασίαν τοῦ Πνεύματος.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνέλθῃ εἰς ἀνωτέραν τινὰ βαθμίδα, βλέπει ἔτι περισσότερον τὴν πέριξ αὐτοῦ φύσιν. Οὕτω καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνελθὸν βαθμίδα τινά, διορᾷ ἐμφανέστερον πᾶσαν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν καὶ κατανοεῖ ὁπόσον πρὸ αὐτοῦ εὐρύνεται τὸ Ἄπειρον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ διΐδῃ καὶ ἐξετάσῃ, ἀνερχόμενον μίαν πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως καὶ ἀναδείξεως.

Ἐὰν, λοιπόν, παράγῃ ἀνώτερα τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ ἔργα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς δύο τινά. ᾽**Η εἰς τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν,** ἡ ὁποία διὰ τῆς νέας ἐν σαρκί ὑποδουλώσεώς της, ἐνῶ ἀπωλέσθη ἡ προγενεστέρα ζωή του, **διετηρήθησαν ἐν αὐτῷ τὰ λείψανα τῆς ἀναπτύξεώς του,** ἢ ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν περικυκλούντων αὐτὸν καὶ ὑποστηριζόντων

αὐτὸν Πνευμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἀναδεικνύουσιν αὐτόν, προάγοντα τὸ Πνεῦμα του καὶ καλλιεργοῦντα αὐτὸ καταλλήλως, διὰ καταλλήλων πρὸς τὴν ταχυτέραν αὐτοῦ ἀνάδειξιν ἐμπνεύσεων.

Πῶς ὁ ἄνθρωπος εὕρηται περιστοιχούμενος ὑπὸ Πνευμάτων καὶ πῶς ταῦτα συντείνουσι κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἀνάδειξιν αὐτοῦ, θέλομεν διαλάβει ἐν ἄλλοις κεφαλαίοις. Νῦν θέλομεν διαπραγματευθῇ, πῶς ὁ ἄνθρωπος προάγεται ὑπὸ τῆς ἐν σαρκί αὐτοῦ ἐνσαρκώσεως τοῦ πνεύματός του, πῶς παράγονται τὰ δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς κλπ.

Εἴπομεν ἐν προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ Πνευματικὸς κατελθὼν εἰς τὴν γῆν, ὅπως δοκιμάσῃ καὶ τὰς σαρκικάς ἡδονάς, ὅπως ἐντρυφήσῃ καὶ διὰ τῆς ὑλικῆς περιβολῆς εἰς τὰ ὑπ’ αὐτοῦ νομιζόμενα ὑλικὰ ἀγαθά, ἐνεσαρκώθη εἰς γήϊνον σῶμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως διεπλάσθη ὑπὸ τῆς ἐν τῷ Ἀπείρῳ διεσπαρμένης τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος Δημιουργικότητος τοῦ Θείου Λόγου καὶ διὰ τῆς Ὑπεραΰλου ὕλης ζωϊκῶν παραγωγῶν, τὰ ὁποῖα ἀπέρρευσαν ἐξ αὐτῆς διὰ τῆς παρόδου ἀναριθμήτων ἐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἐξελιχθέντα καὶ ζυμωθέντα ὑπὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς Ὑπερυλικῆς Οὐσίας, διεμορφώθησαν καταλλήλως, ὡς εἴπομεν, ὑπὸ τῆς Θείας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ Δυνάμεως, παρήγαγον τὰ διάφορα ἐπὶ τῆς γῆς ζωϊκὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα ἐνέχουν ἐν αὐτοῖς ψυχὴν ὑλικὴν, εἰλημμένης ταύτης ἐκ τῆς Ὑπερυλικῆς ἢ Αἰθερίας τοῦ Σύμπαντος Οὐσίας, ἡ ὁποία καὶ ἐμψυχώνει αὐτὰ καὶ **ἀποτελοῦντος μόνον τοῦ ἀνθρώπου ἐξαίρεσιν, διότι ἐκτὸς τῆς ψυχῆς ἢ μᾶλλον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐνοικεῖ τὸ Πνεῦμα του, τὸ ὁποῖον προϋπῆρχεν τῆς Πρωτογενοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐνσαρκώσεως καὶ ἐξακολουθεῖ παραμένον καὶ φυλακισμένον ἐν τῇ σαρκὶ καὶ ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ.**

Ὁ ἄνθρωπος κατελθὼν εἰς τὴν γῆν ἐνσαρκωθεὶς ὑπὸ Θείας Ἐπινοίας καὶ Συγκαταθέσεως, λόγῳ τῆς ἐλευθερίας του, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐδωρίσατο εἰς Πνεῦμα του, **διετήρησεν ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ ὑποστάσει τὸ σπέρμα τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος,** τὸ ὁποῖον καὶ διαιωνίζεται ἐν τοῖς πολυαρίθμοις ἀνθρώποις, οἱ ὁποῖοι ἔκτοτε ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἐγεννήθησαν. Οἱ Πρωτογενεῖς ὅθεν ἄνθρωποι ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι τῶν σημερινῶν, ἀφοῦ βεβαίως κατ’ ἀρχὰς ἦσαν Πνεύματα ἢ ὑποστάσεις ἀΰλων ὄντων καὶ ὄχι, ὅπως λέγεται παρ’ ὑμῶν, ὅτι ἐξελίχθησαν ἐκ τοῦ ζωοφύτου.

Ὅταν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Θείου Αὐτοῦ Λόγου παρήγαγε τὴν Ὑπερυλικήν τοῦ Σύμπαντος Οὐσίαν, διεπλάσθησαν ἐκ τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς ὑποστάσεως καὶ πρὸ τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς εἰς τὴν ὑλικὴν τοῦ

Σύμπαντος Οὐσίαν, τὰ σώματα τῶν Ἀΰλων ὄντων, ἐξ ὧν συνέκειτο καὶ ὁ Πνευματικὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Θεὸς ἔδωσεν αὐτοῖς ἀπεριόριστον καὶ πλήρη ἐλευθερίαν, ὡς ἐκ τῆς δοθείσης δὲ αὐτῷ ἐλευθερίας, ἥτις συνίστατο εἰς τὴν ἐκλογὴν δύο διαφόρων κατευθύνσεων: ἢ νὰ μείνῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ Ψυχοπνευματικὴν ὑπόστασιν, ἢ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν τῆς πτώσεως δρόμον.

Οὗτος ἐπροτίμησε τὸν δεύτερον, **ἐνσαρκωθεὶς εἰς τὸ ἀνθρώπινον ὑλικὸν σῶμα,** τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη ἐκ τῶν αὐτῶν ζωϊκῶν κυττάρων, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ Πρωτογενῇ τῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος μάζῃ, ἐν νηφαλιότητι ἢ λανθανούσῃ καταστάσει. Ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς δὲ ἐπιδράσεως, θερμοκρασίας καὶ τοῦ ἀέρος παρήχθησαν καὶ ἀπετέλεσαν τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἔμψυχον ζωϊκὸν βασίλειον.

Ὁ Πνευματικός, λοιπόν, ἄνθρωπος ἐπιθυμήσας ν’ ἀπολαύσῃ καὶ αὐτὸς τὰς τῆς σαρκὸς ἐπιθυμίας, ἐπιθυμῶν νὰ πολλαπλασιασθῇ κατ’ ἀρχήν, ὡς ἐκ τῆς διαπλάσεως τοῦ ἀΰλου σώματός του ὢν ἀδιαπαραγώγητος καὶ εἰς παραγωγὰς ἀδιάφορος, ἐνεσαρκώθη εἰς τὸ γήϊνον σῶμα, τὸ ὁποῖον ἤρχισε διαπλατυνόμενον καὶ διαμορφούμενον ἐκ τῶν λευκοκυττάρων τῆς ζωϊκῆς μάζης, τὰ ὁποῖα ἐζυμώθησαν ἐκ τῆς καιρικῆς τοῦ Σύμπαντος ἀλλοιώσεως καὶ ὑπὸ τῶν καταλλήλων πρὸς διαμόρφωσιν αὐτῶν παραγωγικῶν οὐσιῶν.

Ἐμφανισθέντος τοῦ ἀνθρώπου κατ’ ἀρχὰς εἰς τὴν γῆν καὶ ἀναπτυχθέντος, ἀνεπτύχθησαν μετ’ αὐτοῦ καὶ αἱ ὁρμαί, τὰς ὁποίας τὸ ἀτελὲς σῶμα ἐνεῖχεν ὡς ἐκ τῆς ὑλικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως. Ὁ ἄνθρωπος τότε συνουσιασθεὶς ἀπέκτησεν ἀπειρίαν ἄλλων ἀπογόνων.

Ἐκ τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, κατ’ ἀρχὴν καὶ ἡ γέννησις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διὰ τὴν ὁποίαν κατωτέρω θὰ ὑπεισέλθωμεν εἰς ἀναλυτικωτέρας λεπτομερείας.

Ὁ Θεὸς διορῶν ὅτι ὁ Πνευματικὸς Ἄνθρωπος, ὡς ἐκ τῆς ἐλευθερίας του, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπολαύσῃ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα ἐν τῇ συνενώσει αὐτοῦ μετὰ τῆς σαρκός, ἔθεσεν τὴν νέαν αὐτοῦ ἐν τῇ σαρκὶ μορφὴν ὡς ἑξῆς:

Τὸ σπέρμα τοῦ ἀνθρώπου ἐνέχει ὄχι μόνον ζωϊκὰς παραγωγάς, ἀλλὰ καὶ Πνευματικὰς τοιαύτας. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ ἐν τῷ σπέρματι ὢν ἐν νηφαλιότητι ἢ λανθανούσῃ καταστάσει διὰ

τῆς ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς γυναικὸς κυοφορίας ἀναπτύσσεται καὶ φέρεται εἰς τὴν γέννησιν.

Θὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν χημικῶν εἰς τοῦτο, ἀφοῦ ἡ θετικὴ ἐπιστήμη ἔχει δώσει τὸν τελευταῖον αὐτῆς λόγον ἐπὶ τῆς βάσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ στηρίζεται καὶ ἐρωτῶμεν τοὺς χημικούς, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ ἀναλύσωσι πᾶσαν ζωϊκὴν καὶ ὑλικὴν οὐσίαν, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν, ἐὰν τὸ σπέρμα τοῦ ἀνθρώπου ἐνέχῃ Πνευματικὰς ἰδιότητας, ἢ μόνον ζωϊκὰς παραγωγάς; Ἀφοῦ βεβαίως οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι στηρίζονται ἐπὶ θετικῶν ἀποδείξεων, κάλλιον ἡμῶν θὰ ἠδύναντο ν' ἀποφανθῶσι περὶ τούτου.

Ἐρωτῶντες ὅμως τούτους εἴμεθα εἰς θέσιν ἐκ τῶν προτέρων νὰ γνωρίζωμεν τί θὰ ἀπαντήσωσιν. Λέγουσι, λοιπόν, οἱ ἐπιστήμονες, ὅτι ἡ οὐσία τοῦ σπέρματος ἐκ τῆς ἀναλύσεως κατεδείχθη ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ ζωϊκὰ κύτταρα, δηλαδὴ οὐσίας ὑλικάς. Τὰ κύτταρα αὐτὰ διὰ τῆς καταλλήλου ἐμφορεύσεως εἰς ἀνάλογα παραγωγικὰ τῆς ἀναπτύξεώς των συστατικὰ δύνανται νὰ καταστῶσι βιώσιμα. Ἂν δὲ ἀπαντήσωμεν εἰς αὐτούς, **ὅτι παραγωγὴ ἀνθρώπων ἄνευ συνουσίας ἐστὶν ἀδύνατος,** θὰ μᾶς ἀπαντήσουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς ἐνέχων ζωϊκὰς παραγωγὰς ὀφείλει νὰ διαπλασθῇ καὶ διαμορφωθῇ ἐν ζωϊκοῖς παράγουσι. Ἀδύνατον ὅμως ἤθελεν εἶναι διὰ τὴν ἐπιστήμην νὰ κατασκευάσῃ ὁμοίωμα μήτρας, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μεταμοσχεύσῃ ὄργανα ὅμοια μὲ τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς, διὰ νὰ ἐναποθηκεύσῃ εἰς αὐτὴν σπέρμα ἀνθρώπινον, ἀφοῦ καταλλήλως δι' ἄλλων ὀργάνων διακλαδίζῃ αἷμα ἐνέχον τὰ αὐτὰ συστατικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπορροφῶν τὸ ἀναπτυσσόμενον ἐν αὐτῇ ἀνθρώπινον ἔμβρυον ἤθελε μετὰ πάροδον ἀρκετοῦ χρόνου ἀναπλασθῇ εἰς τέλειον ἄνθρωπον.

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία κατορθώνει ν' ἀναλύῃ τὸ ὕδωρ καὶ πάλιν συνενώνει αὐτὸ διὰ τῆς χημικῆς ἐπιδράσεως, οἱ ἐπιστήμονες οἱ ὁποῖοι ἀποφαίνονται περὶ τῆς ὑλικῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου, **δὲν δύνανται νὰ παράγωσιν ἐκ τῶν συστατικῶν,** τὰ ὁποῖα τόσον ἔχουν καθορίσει, ἀνθρώπινον σῶμα καὶ ἐκ τῶν ὁποίων γνωρίζουσιν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖται.

Οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ σοφοί, οἱ λύοντες πᾶσαν παραγωγικότητα τόσον εὐκόλως, **δὲν θὰ κατορθώσουν ἄνευ συνουσίας, ἄνευ συμμίξεως μετὰ γυναικὸς νὰ παραγάγωσιν ἀνθρώπους.** Ἐὰν ἡ ἐπιστήμη ὄντως ἐστηρίζετο ἐπὶ θετικῶν βάσεων, ὤφειλε νὰ παραγάγῃ ὄντα ζωϊκὰ ἢ πνευματικά, ὅπως ἐκ τῶν διαφόρων συστατικῶν δημιουργεῖ εἴδη, συνθέτουσα καὶ ἀποσυνθέτουσα αὐτά. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀκατόρθωτον καὶ θὰ παραμείνῃ τοιοῦτον, διότι ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ ὅτι διὰ τὴν παραγωγὴν ὄντων ἀπαιτεῖται Ἀνωτέρα τις Δύναμις, οὐχὶ τῆς ἀψύχου

φύσεως, διότι ἡ φύσις οὐδόλως ἤθελεν ἐξαιρέσει τὴν διαπαραγωγὴν τῶν ζωϊκῶν ὄντων τοῦ κανόνος της ἀλλὰ τῆς Ἀνωτάτης Δημιουργίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας διεμορφώθησαν πάντα τὰ ἐν τῷ Ἀπείρῳ φυσικὰ ἢ ὑπερφυσικὰ ὄντα.

Οἱ ἐπιστήμονες, λοιπόν, οἱ ἀναλώσαντες πᾶσαν φυσικὴν ὑλικὴν οὐσίαν ἢ φυτικὴν τοιαύτην δὲν δύνανται νὰ μᾶς δώσωσι σαφεῖς πληροφορίας, ἂν τὸ ἀνθρώπινον σπέρμα ἐνέχῃ πνευματικὰς ἰδιότητας ἢ μόνον ζωϊκὰς παραγωγάς.

Ὄντος δὲ ἐκ τούτων προέκυψαν αἱ πολλαπλαῖ περὶ τῆς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ συλλήψεις τοῦ Πνεύματος θεωρίαι. Ἐκ τούτων μὲν ἄλλοι ἀποφαίνονται ὅτι τὸ Πνεῦμα ἐνυπάρχει ἐν τῷ σπέρματι τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλοι ὅτι ἐνυπάρχει ἐν τῇ φύσει, ἢ ἐν τῇ Ἀνωτάτῃ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος Δυνάμει, ἐξ Οὗ καὶ ἐμφυσεῖται, ὡς ἤθελεν συνουσιασθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ συλλαμβάνεται, ὡς ἤθελεν ἡ γυνὴ συλλάβει. Ἄλλοι πάλιν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἀνθρώπινον εἶναι ἐν τῇ φύσει εἰς παραγωγικότητα διατιθέμενον αὐτοτελὲς καὶ ὅταν ἡ γυνὴ συλλάβῃ ἀμέσως ἐνσαρκοῦται, ἢ ὅταν γεννήσῃ ἀμέσως τὸ Πνεῦμα τὸ θέλον νὰ ἐνσαρκωθῇ εἰσέρχεται ἐν τῷ βρέφει καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι μόλις τοῦτο ἀποχωρισθῇ τῶν συγκρατούντων αὐτὸ ὀργάνων φωνάζει.

Ἐν μέσῳ, λοιπόν, τόσων συγκρουομένων θεωριῶν ἡ «θετικὴ» ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ μᾶς παρέξῃ τὰ φῶτα της. Ὅσον δὲ αὐτὴ θετικίζει, τοσοῦτον καὶ οἱ θετικισμοί της ἀποβαίνουν ἀδύνατοι ἀπέναντι τῆς Πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως.

Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως ἐνέχει ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ ζωϊκὰς οὐσίας, ἀλλὰ συγχρόνως ἐνέχει καὶ τὴν Πνευματικὴν τοιαύτην. Θὰ ὁμιλήσωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, τοῦ τόσον σοβαροῦ, μετὰ περισσοτέρας σαφηνείας, διότι ἐξ αὐτοῦ πρόκειται νὰ προκύψουν Νέαι τινὲς θεωρίαι.

Ἡ ψυχὴ ἐνυπάρχουσα ἐν τῳ ἀνθρωπίνῳ σπέρματι θὰ ἐνυπῆρχεν καὶ ἐν τῷ Πρωτογενῇ ἀνθρώπῳ, τῷ ἐμφανισθέντι καὶ διαπλασθέντι ἐκ τῶν ἐν τῇ φύσει κυττάρων. Οὕτω πῶς ἀποφαινόμενοι δὲν καταρρίπτομεν τὰς θεωρίας ἡμῶν, ὅτι ὁ Πρωτογενὴς ἄνθρωπος ἦτο Πνεῦμα ἄϋλον καὶ τὸ ὁποῖον ἐνεσαρκώθη κλπ; Ἂν πάλιν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ σπέρμα τὸ ἀνθρώπινον δὲν ἐνέχει Πνευματικὰς δυνάμεις, τότε πρέπει νὰ ἀπαντήσωμεν ἢ νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς οἱ Πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἐμφανισθέντες ἐν τῇ γῇ ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ πῶς ἐνσαρκωθέντων τῶν πρώτων Πνευμάτων καὶ αὐτὰ πάλιν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν ἐλευθερίαν, ἐν συνεννοήσει εὑρισκομένων

πάντοτε μετὰ τῶν Ἀΰλων Πνευμάτων, τῶν μὴ ἰδόντων σωματικὴν ἐπίδρασιν δὲν ἤθελον παραδειγματίσει αὐτά, ὅτι ἡ σωματικὴ ὑλικὴ ὑπόστασις εἶναι πολὺ εὐτελεστέρα τῆς Πνευματικῆς καὶ πῶς αὐτοὶ ὤφειλον νὰ μὴ ὑποδουλώσωσι τὸ Πνεῦμα αὐτῶν;

Πῶς ἐπίσης θέλομεν ἐξηγήσει, ὅτι τὰ Πνεύματα τῶν Πρωτογενῶν ἀνθρώπων ἐπολλαπλασιάσθησαν ἄνευ τῆς ἐν τῷ σπέρματι πνευματικῆς δυνάμεως; Ἀλλὰ καὶ πάλιν πῶς θὰ ἐξηγήσωμεν, ὅτι ἐν τοῖς πρωτοκυττάροις τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, τῶν ἐμφανισθέντων διὰ τῆς ζυμώσεως τῆς Πρωτογενοῦς ζωϊκῆς Οὐσίας τῆς γῆς δὲν ὑπῆρχε Πνευματικὴ Δύναμις καὶ ἄνευ ταύτης ἐνεσαρκώθησαν;

Θὰ ἐξηγηθῶμεν: Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Πρωτογενὴς ἄνθρωπος ἐνυπῆρχεν ὡς Πνεῦμα ἐν τῇ φύσει. Καὶ ὡς τὰ διάφορα λευκοκύτταρα ἤρχισαν ἀναπλαττόμενα καὶ ζυμωνὸμενα πρὸς διαμόρφωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οὗτος θέλων νὰ αὐξήσῃ τὸ εἶδος του καὶ νὰ δημιουργήσῃ πληθὺν ὄντων ὁμοίων του ἐνεσαρκώθη εἰς τὴν σχηματιζομένην αὐτὴν οὐσίαν καὶ οὕτω πως ἐνεφανίσθη ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς γῆς, διαφέρων τῶν ἄλλων ζωϊκῶν ὀντοτήτων, ὡς πρὸς τὴν Πνευματικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἡ ὁποία καὶ ἀποδίδεται εἰς τὴν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ σαρκὶ ἐνσάρκωσιν Πνεύματος.

Ἡ οὐσία ὅμως τῶν λευκοκυττάρων, διαμορφωθεῖσα εἰς ἀνθρώπινον σῶμα, διετήρησε διὰ τῆς διαδοχῆς τὰς Πνευματικὰς τοῦ Πρωτογενοῦς ἀνρώπου δυνάμεις. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὡς γνωρίσας τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν τῆς σαρκός, ὡς αἰσθανθεὶς τὴν ἄφθαστον τῆς ἀΰλου αὐτοῦ ὑποστάσεως διαφορὰν καὶ ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ λοιποῦ Ἀΰλου Κόσμου εὑρισκόμενος ἐπιθυμεῖ τὴν προτέραν αὐτοῦ ὑπόστασιν.

Διὰ τὴν πτῶσιν του ταύτην τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν του ν’ ἀπολυτρωθῇ ἐκ ταύτης ὁ Δημιουργὸς διὰ δοκιμασίαν του ἐπέβαλεν ἀλλεπαλλήλους ἐνσαρκώσεις μέχρι τῆς ἐξαγνίσεώς του. Ἐπανερχόμενος ὅμως εἰς τὴν γῆν διατηρεῖ τὰς Πνευματικὰς αὐτοῦ προτέρας δυνάμεις ἐν λανθανούσει καταστάσει.

Ἐκ τῶν θεωριῶν ὅμως αὐτῶν προκύπτουν δύο τινά: Ἀφοῦ ὁ Πνευματικὸς ἄνθρωπος διατηρεῖ τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, πῶς ὁ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς υἱὸς δὲν ὁμοιάζει τὸν πατέρα ὡς πρὸς τὸ Πνεῦμα, ὅπως καὶ κατὰ τὸ σῶμα;

Ἢ, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα δὲν ἐνέχει πνευματικὰς δυνάμεις τότε πῶς ἐκ τοῦ Πρωτογενοῦς ἀνθρώπου παρήχθησαν τὰ δισεκατομμύρια τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων;

Πρὶν ἢ προχωρήσωμεν ἐν τῷ κυρίῳ προορισμῷ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, καθῆκον ἔχομεν ὅπως ἐπεξηγήσωμεν σαφέστερον τὰς περὶ γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου θεωρίας ἡμῶν. Δὲν εἶναι δὲ δυνατὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι διὰ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἀνθρώπων ἐνσαρκοῦνται εἰς ἀνθρώπινα σώματα ἄλλα ἐκτὸς τῶν ἀνθρωπίνων Πνεύματα, διότι παραδεχόμενοι τοῦτο, παρερχόμεθα ἀδιαφόρως τὴν πνευματικὴν τῶν Ἀΰλων Πνευμάτων δύναμιν, ἡ ὁποία καὶ γνωρίζει τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ τὸ ὑποδεέστερον αὐτῆς. Γνωρίζουσα δὲ τοῦτο, πῶς ἤθελον ὑποδουλωθῇ εἰς σάρκα, πῶς ἤθελον ὑποστῇ ὑποδεεστέραν ὑπόστασιν, κατάπτωσιν καὶ ὑποδούλωσιν τῆς πνευματικῆς των διαπλάσεως καὶ ἀναγωγῆς;

Ἀλλὰ πῶς τότε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τῶν προγόνων διαφέρει τῶν ἀπογόνων ; Καὶ πῶς ἡ πνευματικὴ δύναμις τοῦ πατρὸς δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ υἱῷ;

Ὁ ἄνθρωπος, εἴπομεν, ὅτι ἐνσαρκούμενος διατηρεῖ ἐν τῷ σπέρματί του τὰς σωματικὰς καὶ Πνευματικάς του δυνάμεις. Ὥστε ἐκ τοῦ σπέρματος τῶν Πρωτογενῶν ἀνθρώπων ἐπολλαπλασιάσθη τὸ ἀνθρώπινον εἶδος καὶ ὄχι διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως Ἀΰλων Πνευμάτων. Πῶς ὅμως τὸ Πνεῦμα τῶν Πρωτογενῶν ἀνθρώπων ἐνεσαρκώθη; **Τὸ Πνεῦμα τῶν Πρωτογενῶν ἀνθρώπων ἐνεσαρκώθη, διότι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἐκ τῆς ἐνσαρκώσεως του ταύτης ἤθελε προκύψει ἡ κατάπτωσις τοῦ Πνεύματός του, ἀλλὰ ὅτι ἠδύναντο νὰ φθάσωσι τὸν Θεόν.**